№ 32 (5494) | вівторок | 14 листопада 2023 р.

Хрещатик

Київ міська газета

Іван ЛЕНЬО: «Якщо буде капітуляція російського уряду, ми зіграємо концерт на червоній площі!»

«Ця війна ведеться не за території, а за наші із вами душі і голови».

З лідером гурту «*KOZAK SYSTEM*» Іваном Леньо ми зустрічаємося в холі одного зі столичних готелів — «козаки» мають зіграти тут свій 210-й (станом на 1 листопада) благодійний концерт в підтримку ЗСУ. І ті хвилини, що лишаються до виступу, фронтмен гурту, а з лютого 2022 року ще й офіцер Патрульної поліції, присвячує спілкуванню із журналістами видання «Вечірній Київ».

Кращого часу для інтерв'ю годі шукати: з перших днів війни, «козаки» у постійних роз'їздах — благодійні концерти просто неба в містах і селах, вояжі на передову, волонтерські десанти, виступи перед пораненими бійцями в шпиталях… Про все це говоримо протягом майже години, і розмова виходить значно ширшою, ніж заявлені теми. Адже перед диктофоном та камерою Іван Леньо лишається таким же органічним і щирим, як на сцені, — хіба що, можливо, трохи делікатнішим у висловах і формулюваннях. Хоча і без «перцю» також не обходиться. Власне, на це вже провокую його я своїм першим питанням.

«За російською піснею їде російський танк»

— А чи правда, що при зустрічі із «*KOZAK SYSTEM*» не можна ставити одне запитання? Знаєте яке — «Хто ви» *(відсилка до приспіву пісні «Наш маніфест», — ред.)*?

— *(Усміхається — ред.)* Я вам так скажу — у 2015 році ми свою позицію по відношенню до російської імперії озвучили саме фразою: «Хто ви? Ми вас не знаємо. Ідіть на три букви!» А зараз ми можемо її трохи перефразувати — «Ми добре знаємо, хто ви, тому ідіть на три букви!»

— З початку повномасштабного вторгнення *«KOZAK SYSTEM»* відіграли уже понад двісті концертів. Фактично, це один концерт на три дні. Як на мене, феноменальна працездатність. Ось у вас після цього всього немає втоми від війни? Немає бажання сказати: «Та грець із ним, ми „усталі“, ми поїхали по корпоративах, або поїхали десь відпочинемо?» Я подивився на ваш графік — він такий же щільний, кожного дня ви фактично «навалюєте», і ще при цьому встигаєте їздити на передову, щоб відвезти хлопцям дуже корисні речі. Що вами рухає?

— На це питання немає простої відповіді. Мабуть, це комплексне базове розуміння — в який час нам, усім українцям і «козакам», як частині українського народу, випало жити. Ця війна для нас не була, скажімо так, сюрпризом. Ми чітко розуміли, оскільки добре знаємо українську історію, що рано чи пізно російська імперія розпочне проти нас повномасштабну війну. Можна її називати геноцидом, можна її називати вбивством українського народу. Бо, як ми вже зараз розуміємо, — ця війна ведеться не за території, а за наші із вами душі і голови! Ми — єдиний на пострадянському просторі народ, гордий народ, який по-справжньому вирішив жити незалежно від імперії.

Такі відриви трапляються у світовій практиці, можливо, раз на сто років. І ось саме відчуття свого місця у цьому історичному процесі нас всіх достатньо драйвить! «Плюс» ми розуміємо, що роль культури, особливо під час війни, є неймовірно важливою. Не скажу, звісно, що вона на рівні захисту зі зброєю в руках, але і у нас в руках зброя — у нас в руках мікрофон, у нас в руках правда, щирість і бажання перемогти!

Бо ця війна — тотальна! Вона не точиться винятково на мілітарному рівні. Вона точиться у дуже багатьох вимірах — культурному і освітньому, зокрема, також. Тому що за російською піснею їде російський танк.

Сьогодні величезна кількість українців відчуває докір сумління, що не достатньо робить для перемоги. Дехто взагалі загубився або те що називається «випав із колії». Чому? Цьому є різні причини. Тому що базово сучасні українці, ті, які народилися вже і під час Незалежності і до Незалежності, ніколи не були у стані війни. І ніколи не розуміли і не відчували, що за Незалежність рано чи пізно доведеться боротися. Якщо 31 рік тому за неї боролися одиниці світлих голів українців, то сьогодні доведеться всім!

Тому нас не просто драйвить — нас штовхає вперед бажання перемогти! Відчуття потрібності того, що робить «*KOZAK SYSTEM*». Еволюція наших почуттів — від першого концерту і до 210-го — чітко вказує на те, що чим далі, тим більше люди потребують того, що роблять на сцені «*KOZAK SYSTEM*».

І наші концерти — не зовсім концерти. Це не ті виступи, які мали розважальну складову до війни. Сьогодні — це концерти-акції, концерти-діалоги, концерти мультикультуральні. Під час яких ми ділимося, зокрема, і тими знаннями, які вже почерпнули під час війни, знаходячись біля тієї чи іншої бригади чи підрозділу. І ділимося тими «рецептами», як би ми хотіли, щоб люди діяли сьогодні у час війни.

Тому ми не втомлюємося, навпаки — нас підживлює колосальна енергія і наших предків, і розуміння, що ця війна триває не понад 600 днів, і навіть не з 2014 року. А це екзистенційна війна, у якій переможе хтось один. Ми — на світлій стороні життя, і тому ми не можемо програти.

«Сьогодні ми всі маємо жити за формулою: «Ти або в ЗСУ, або для ЗСУ!»

— Власне, ви навіть трішки випередили моє наступне запитання. Справді, кожен ваш концерт — це діалог, а не монолог. Ви комунікуєте із глядачем. І, відповідно, відчуваєте аудиторію та її настрій. Можете сказати як, за вашими спостереженнями, за ці півтора роки змінився український глядач? Ну, принаймні той, який ходить на *«KOZAK SYSTEM»*? Як він реагує на українське слово, українську мову, українську культуру, і головне — чи є різниця в умовному Харкові і умовному Львові сприйняття виступів *«KOZAK SYSTEM»*?

— Почну із закінчення запитання — немає різниці! Ми сьогодні маємо таку траєкторію наших концертів: від Ужгорода до Харкова, від Чернігова до Одеси, від Львова до Краматорська… І я цілком свідомо констатую факт, що всюди, де грають «*KOZAK SYSTEM*», приходять люди, які в принципі, так як і ми, відчувають бажання долучитися до руху спротиву, усвідомлюють унікальність часу, в який нас доля примусила народитися. І мають розуміння того, що сьогодні ми всі маємо жити за формулою: «Ти або в ЗСУ, або для ЗСУ!» Чому? Тому що саме із приходом цієї війни українська нація почала усвідомлювати, що вона вже входить у період дорослішання.

Під час інтерв'ю для «Вечірнього Києва»
Фото: Борис Корпусенко

► *Продовження на с.2*

Хрещатик

14 листопада 2023 р.
№ 32 (5494)

Іван ЛЕНЬО: «Якщо буде капітуляція російського уряду, ми зіграємо концерт на червоній площі!»

Продовження, початок на с.1

Якби ця війна не почалася, я думаю, що ті бажані процеси, які зараз тривають, могли б визрівати набагато повільніше, а деякі б взагалі не почалися.

Сьогодні кожна ракета, яка прилетіла у наше село чи місто, на жаль (і наголос саме на слові «на жаль!»), підштовхують нас до еволюції свідомості, еволюції самостійності. Коли ми говоримо про незалежність, ми маємо розуміти, що антонім до цього слова — залежність. І, якщо запитати пересічну людину: а в чому ми незалежні, то отримаємо дуже довгий список того, що буде вказувати, наскільки ми були залежними.

До війни ми дуже залежали від російської федерації. У нас у всіх сферах життя: у парламенті, у політиці, економіці, силових структурах, культурі, спорті і в інших галузях — була величезна кількість посібників «руского міра», «агентів руского міра», відвертих зрадників, і просто тих, хто мріяв, щоб України не існувало. І тільки відверта війна, відверте знущання, вбивства, тортури над українцями, примусили народ прокинутися!

За одним із архетипів українців відносять до такої тваринки, як вепр. Мисливці знають — якщо він знаходиться в лісі, то його дуже важко знайти. У нього гарний нюх і він неконфліктний. Ви його навіть ніколи в лісі не побачите, якщо раптом, не дай Бог, ви його не пораните. Але коли ви його поранили — начувайтеся!

Так ось, український народ дуже подібний до вепра за деякими ознаками. І нас сьогодні поранили, дуже сильно поранили! Нам відрізають руки, ноги, голови, нас ґвалтують, нас вбивають… При чому, без розбору — незалежно від того, якою мовою ти розмовляєш, до якої партії ти належиш, любиш ти «рускій мір» чи не любиш. Це зайвий раз підтверджує, що російська федерація свідомо знищує кожного, хто живе на цій території, і кожного, хто вважає себе українцем. Тому що вона ніколи не потерпить, щоб на очах в усього світу, достатньо гордий народ, вперше в історії існування великої російської імперії і колишнього радянського союзу не те що «дав ляпаса» московитам, а цілком чітко і ясно, а головне — аргументовано, послав їх за руским воєнним кораблем!

Так, дійсно, нас мало! Так, у нас дуже недостатньо усього у порівнянні із кількістю ресурсів, які є у російської федерації. Але саме єдність українців, бажання боротися не дозволяють європейцям та іншим нашим партнерам «закрити на це очі».

Тому я завжди говорю, що сьогодні воює не тільки Валерій Залужний, і не тільки Володимир Зеленський. Сьогодні воює кожен українець. І навіть ті люди, які сьогодні в селі, які не перебувають у зоні бойових дій, умовно — бабусі чи дідусі, які не можуть тримати в руках зброю, але вони також кожен по-своєму долучаються до руху спротиву. Наприклад, приходять у волонтерський штаб і плетуть сітки. Або приходять на концерт «*KOZAK SYSTEM*» і «донатять». Будь-яку суму. Але всі вони долучаються до руху спротиву! Бо, як бачите, волонтерський рух сьогодні — неодмінна складова перемоги! І нам би було неймовірно важко, а, будемо чесними, навіть неможливо боротися, якби не включилися усі українці на волонтерському рівні.

— Звідки, на ваш погляд, така консолідація?

— Тому що українці — це нація, яка має історичну пам'ять, яка має розуміння, що таке родовід, повагу до старших… Ми маємо свою мову, культуру, Конституцію, зрештою, свою державу! Ми чітко знаємо, за що ми боремося, знаємо, що ми відвойовуємо у ворога. І ми точно знаємо, що ми переможемо! І з нами, як ви бачите, успіх, чи як добрати це слово, коли усі зорі сходяться в одну точку. Бо існувало безліч ймовірних варіантів розвитку цієї ситуації, але сталося саме так, як сталося. І якщо би путін не прорахувався, і почав би повномасштабну війну саме так, як він зробив пізніше, після поразки у Київській області та на Сході, не виключено, що було б набагато важче.

У цей перший захід путінського війська ворог сподівався, що його будуть зустрічати із квітами і тортом, натомість його зустрічали мисливці, які ховалися по кущах і відстрілювали окупантів, як зайців. І саме після того, коли вони «отримали пи*ди», як говорить генерал патрульної поліції, «Маршал» Євгеній Жуков, росіяни вже почали війну за тими правилами, за якими вони звикли діяти. І не варто применшувати можливості цієї країни.

Але тоді це нас врятувало, і це дало нам важливе усвідомлення — що чекає кожного українця, якщо він допустить «окупацію у себе вдома». Я, до речі, часто запитую у тих, хто потрапив в окупацію: чого ж ви не виїхали раніше? Була ж така можливість! А вони, знаєте, як відповідають: «Ми нє моглі сєбє прєдставіть, что оні будут с намі так сєбя вєсті».

І тут доречно згадати один із висловів, який записаний в книзі про війну, а ми сьогодні всі маємо вчити війну, вчити правила війни. Там багато хороших крилатих фраз. І зокрема: «Воїн — це не той, хто навчився стріляти, воїн — це той, хто одного разу зрозумів, що в нього є ворог».

І якщо ти не вмієш стріляти, або не можеш, ти все одно будеш робити все можливе, аби знищити ворога. Не вмієш стріляти — души, не вмієш душити — ріж, не вмієш різати — плети сітки. Раптом ти взагалі нічого не вмієш, і нічого не можеш, і в тебе немає там довіри до волонтерських організацій, у тебе багато дітей і ти реально не можеш знайти можливість допомагати — вивчи українську мову. Це теж постріл у бік ворога.

Так ось, у цих людей на початку війни, на жаль, не було відчуття, що росіяни вороги. Сьогодні вони говорять інше. Бо, коли ми всі побачили абсолютно жахливі кадри із Бучі, Ізюма і з інших окупованих міст, тепер і ці люди вже зрозуміли, що росіяни — ніякі не браття, ніколи ними не були, і, ясно, що не будуть. Це звичайні вбивці, які прийшли сюди вбивати. Вони не прийшли забирати території, їм вони непотрібні. Там, де проходить руський чобіт, там випалена земля, там все зруйновано і знищено.

«Козаки» везуть на передову черговий вантаж.
Фото: фейсбук гурту

«Треба повільно звикнути до того, що війна — це частина твого буття»

— Свою війну веде й «*KOZAK SYSTEM*». Тому що крім війни на інформаційному і культурному фронті, ви ще й здійснюєте важливу гуманітарну й волонтерську місію. Ви допомагаєте нашим хлопцям і дівчатам у ЗСУ, збираєте «донати», купуєте дрони. Якщо в абсолютному виразі, що вдалося зробити за цей час? Скільки зібрали?

— Чесно вам скажу, як є — ми не підраховуємо це. Я вважаю це непотрібним. Натомість, вважаю потрібним налаштуватися на марафон. Я знаю багатьох волонтерів, які дуже сильно «впряглися» у перші дні і буквально за три місяці вигоріли. Сьогодні важливе усвідомлення того, що це не спринт. Ця війна — вона дуже довготривала! І якщо мене запитують, коли вона закінчиться, то людині, яка таке запитує, я відповідаю коротко: «Ніколи!» Тому що, якщо ти так формулюєш питання, ти вже не в матеріалі. Як ти можеш це запитувати? Невже ти не розумієш, що проти нас воює ядерна країна? Проти нас країна, яка переважає нас у чисельності в десятки разів. Мобілізаційний ресурс у них, напевне, взагалі разів у 50 більший! «Плюс» економіка, яка у них майже не страждає від санкцій.

І на очах усього світу ми дали їм ляпаса. Але ми сьогодні, на відміну від них, — абсолютно свідомо констатую факт — хоч і намагаємося швидко налагодити власне виробництво зброї, все одно відстаємо. У силу багатьох причин: все ж ми — демократи, у нас рішення приймаються довше. У росії — автократія. І там цар сказав і завтра має бути результат. У них цей результат уже є. Вони вже поставили на виробництво величезну кількість і снарядів, і безпілотників, і літаків, і танків. Тому запитувати, коли воно все закінчиться, — це навіть шкідливо для психіки. Воно ніколи не закінчиться, доки ми будемо із вами живі.

І тут постає інше питання: як ми будемо існувати під час війни? Ось тут варто нагадати досвід Ізраїлю, який уже більше 70-ти років живе в подібній ситуації, в оточенні ворогів. Але при цьому це одна із найсильніших країн світу. І сьогодні ми бачимо подібну ситуацію, коли такі ж дикуни із гранатами, такі ж мавпи ввірвалися на їхню територію.

Але якою була відповідь Ізраїлю? Відповідь була миттєвою і безкомпромісною! Чому? Тому, що у них є чим воювати. У нас, на жаль, немає. Тому треба повільно звикнути до того, що війна — це частина твого буття. Вона прийшла на все життя.

Хтось вважає, якщо помре путін, то щось зміниться. Нічого не зміниться! Можливо, призупиняться бойові дії. Можливо… Але треба пам'ятати, що війну почати легко, закінчити — важко.

І коли буде поставлена крапка, я не знаю. Можете вважати це зухвалим, але мене це навіть не цікавить. Я не хочу чекати цього закінчення, прокидаючись зранку в холодному поту, хапаючись за телефон і перечитуючи телеграм-канали з думкою «ну що там, коли там?» Я знаю, що я роблю. Я знаю, що мені треба робити завтра, післязавтра, після-післязавтра.

Тому на кожному концерті у нас є скринька, в яку завжди щось потрапляє. І разом із благодійним фондом «МХП-Громаді», який із перших днів війни разом із нами робить ту саму роботу, ми кожен тиждень купуємо, замовляємо з-за кордону дрони, анти-дронові засоби… Я не буду зараз перелічувати цього всього, бо його дуже багато. Не хочу хвалитися, не хочу називати цифри від яких хтось буде казати «Вау», чи щось таке подібне.

Ми робимо свою роботу і підтримуємо людей морально. Ми даруємо ці пісні, ми даруємо ці обі-

Програмою економічного і соціального розвитку м. Києва на 2021—2023 роки, яка затверджена рішенням Київської міської ради від 24.12.2020 № 23/23, та Бюджетом міста Києва, який затверджений рішення Київської міської ради від 08.12.2022 № 5828/5869, Департаменту будівництва та житлового забезпечення міста Києва передбачено виділення коштів з міського бюджету на придбання у 2023 році житла для учасників бойових дій та членів їх сімей.

Відповідно до плану спеціального фонду (за винятком власних надходжень бюджетних установ та відповідних видатків) на 2023 рік Департаменту будівництва та житлового забезпечення міста Києва передбачено фінансування з міського бюджету придбання житла для учасників бойових дій та членів їх сімей на суму 128 959 912,0 грн.

З метою реалізації заходу 7 (Забезпечення житлом учасників бойових дій і членів їх сімей) Міської цільової програми забезпечення житлом громадян, які потребують поліпшення житлових умов, на 2022 — 2024 роки, яка затверджена рішенням Київської міської ради від 14.07.2022 № 4889/4930, Департамент будівництва та житлового забезпечення міста Києва (вулиця Володимирська, 42, м. Київ, 01601, e-*mail*: *construction@kyivcity.gov.ua*, телефони для довідок (044) 201–20-69, 235–30-23) оголошує прийом пропозицій від забудовників на придбання в місті Києві однокімнатних, двокімнатних та трикімнатних квартир, які мають бути благоустроєними, відповідати встановленим санітарним і технічних вимогам, в житлових будинках, прийнятих в експлуатацію, та в житлових будинках, які плануються прийняти в експлуатацію не пізніше III кварталу 2024 року.

Перелік документів, які необхідно додати до пропозицій, розміщено на Єдиному веб-порталі територіальної громади міста Києва на офіційній веб-сторінці Департаменту будівництва та житлового забезпечення міста Києва за посиланням:

https://kyivcity.gov.ua/kyiv_ta_miska_vlada/struktura_150/vikonavchiy_organ_kivsko_misko_raho_zdi_kivska_miska_derzhavna_administratsiya/departamenti_ta_upravlinnya/departament_budivnytstva_ta_zhytlovoabezpechennia/.

Вищезазначені пропозиції та документи приймаються Департаментом будівництва та житлового забезпечення міста Києва протягом семи календарних днів з дня опублікування цього оголошення в газеті «Хрещатик Київ» та на Єдиному веб-порталі територіальної громади міста Києва на офіційній веб-сторінці Департаменту будівництва та житлового забезпечення міста Києва.

Пропозиції, подані без надання повного пакету документів, не розглядатимуться.

ТОВ «ТЕРРА ПРОЕКТ» 17 листопада 2023 р. о 10:30 годині буде проводити погодження меж земельної ділянки в натурі (на місцевості) гр. Артьомовій Тетяні Лаврентіївні для ведення колективного садівництва за адресою: вулиця Газопровідна 5, діл. 127 (С/Т «Дружба») у Подільському районі м. Києва. Просимо суміжних землекористувачів: Ходячу Валентину Платонівну (кадастровий номер 8000000000:91:525:0126), Жолобову Світлану Валеріївну (кадастровий номер 8000000000:91:525:0122), Угарову Тетяну Петрівну, Угарову Ольгу Петрівну (кадастровий номер 8000000000:91:525:0128) або Ваших уповноважених представників, бути присутніми для погодження меж земельної ділянки, згідно ст. 198 ЗКУ. У разі їх відсутності, межі земельної ділянки вважатимуться погодженими.

Втрачене свідоцтво про право власності Серія ЯЯЯ №612162 від 10.05.2006 р., видане Головним управлінням житлового забезпечення ВО КМР (КМДА) на підставі Наказу від 27.04.2006 р. №843-С/КІ на квартиру 197, по вул. Милославська, 32/51А в м. Києві, на ім'я Сухоносов Олег Віталійович, вважати недійсним.

Втрачене Свідоцтво про право власності на житло, видане Відділом приватизації державного житлового фонду Деснянської районної в м. Києві держадміністрації 06.02.2004 року, розпорядження №454 на квартиру №187 в будинку №4 розташованому по бульвару Бикова Леоніда в місті Києві на ім'я Павленко Інни Миколаївни, Литяк Галини Василівни, Павленко Ірини Олександрівни(в рівних долях), вважати недійсним.

Втрачений військово-обліковий документ — військовий квиток на ім'я Терентюка Владислава Ігоровича — вважати недійсним.

Втрачений військово-обліковий документ — військовий квиток на ім'я Яковченка Сергія Віталійовича — вважати недійсним.

Втрачене посвідчення учасника ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС у 1986 р. (категорія 1) Серії А №055497 від 30.10.2019р на ім'я Калюжна Ніна Григорівна, вважати недійсним.

Втрачений військовий квиток АВ №458438 від 01.10.2021 р., виданий Дністровським РТЦК та СП Чернівецької обл. на ім'я Малий Ілля Віталійович, вважати недійсним.

Втрачений диплом бакалавра В-16 №066068 від 30.06.2016р., виданий Київським професійно-педагогічним коледжем ім. Антона Макаренко за спеціальністю « Економіка та підприємництво/маркетинг» на ім'я Шваєнко Марина Вікторівна, вважати недійсним.

Втрачене посвідчення учасника ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС у 1986 р. (категорія 1) Серії А №055497 від 30.10.2019р на ім'я Калюжна Ніна Григорівна, вважати недійсним.

Втрачений військовий квиток АВ №458438 від 01.10.2021 р., виданий Дністровським РТЦК та СП Чернівецької обл. на ім'я Малий Ілля Віталійович, вважати недійсним.

Втрачений диплом бакалавра В-16 №066068 від 30.06.2016р., виданий Київським професійно-педагогічним коледжем ім. Антона Макаренко за спеціальністю « Економіка та підприємництво/маркетинг» на ім'я Шваєнко Марина Вікторівна, вважати недійсним.

йми, меседжі, якщо хочете, і в тому є навіть якась просвітницька місія. Паралельно ця робота ще й дозволяє купувати необхідні речі для ЗСУ. І тому із кожним днем запити на «*KOZAK SYSTEM*» збільшуються. Роботи стає все більше й більше. І все це дозволяє тобі триматися в строю. Бути у формі, не випадати і налаштуватися на довгий марафон!

— Одним словом, із вашої відповіді я зрозумів, що ми побачимо і 2010-й благодійний концерт....

— Я певен *(сміється — ред.)* Але тьху-тьху-тьху!

«Загибель Гліба Бабіча — це був шок. Я годину плакав»

— Нещодавно ви провели дуже великий потужний тур у США і Канаді. Що вдалося привезти звідти? І, українська діаспора — вона «в темі», чи поза контекстом? Вона розуміє, що тут відбувається, чи ні?

— Знаєте, від певного часу я зрозумів, що користуватися формулою «мудрий, бо німий» — краще. Я багато чого можу розповісти про свої відчуття стосовно тих українців, яких сьогодні війна розкидала по всьому світу. І маю можливість порівняти із тими українцями, які залишилися в Україні. Між ними є різниця.

Коли ти знаходишся більше тижня закордоном, ти починаєш забувати про війну через елементарні фізіологічні відчуття її відсутності на тих територіях. А Америка і Канада — це країни, які дуже далеко від України. І ті українці, які приїхали туди місяць, два, три тому, то вони в резонансі з нами. Вони розуміють, що коїться в Україні, тому що, як правило, більшість із них виїздили із окупованих територій, виїздили із-під обстрілів, виїздили, на жаль, втративши все. І не мають можливості повернутися назад... Ті українці були в резонансі із нами, нам із ними було не скажу, що комфортно, — нам було із ними зрозуміло.

Але на концерти приходила і достатня кількість українців, які застали війну, знаходячись у Америці та Канаді давно. І от у їхній уяві особливо нічого не змінилося. Тобто, вони як і до війни допомагали Україні саме «донатом», саме копійкою, вони й зараз роблять те саме. Але, буду чесним, — цього вже недостатньо! Не можна любити країну на відстані! Ти ніколи не зрозумієш того, що тут робиться. І якщо раніше можна було це робити, то сьогодні — ні! Якщо в тебе є сили й можливості, то потрібно вертатися! Потрібно вертатися в Україну і ставати в стрій. Ми намагалися їм це пояснити. Перші наші концерти я вів, зізнаюся, достатньо жорстко. Мені почали писати в приват: «Іване, якось м'якше, тому що ми допомагаємо!»

Я зрозумів, що в мене просто немає слів, якими можна було б пояснити, що я відчуваю! І тоді я почав на екрані демонструвати приліт в Чернігів «Іскандера» по драматичному театру, де, слава тобі, Боже, дві секунди відмежували мою рідну дочку від смерті. Вона в цю мить проходила повз драмтеатр і просто зайшла за ріг, що її врятувало. І от із цього часу вони зрозуміли мій настрій, зрозуміли, чому я так «навалюю», якщо так можна сказати. Чому я такий безкомпромісний в цьому. Бо, коли ти бачиш ці страшні кадри, тоді ти, мабуть, краще розумієш, що коїться в Україні.

І в цьому контексті я всім говорю — і тим, хто за кордоном, і тим, хто в Україні — подивіться фільм «20 днів у Маріуполі». Фільм, який зняли двоє дуже сміливих хлопців — це Євген Малолєтка та Мстислав Чернов. Які показують, власне, пекло! Бо якщо й існує пекло на землі, то воно було в Маріуполі!

І от після цього фільму вже не потрібно знаходити, або підшуковувати делікатні слова і фрази, щоб вийти із тим чи іншим українцем, не залежно де він знаходиться, на резонанс. І бути на одній хвилі.

Ми привезли багато з Америки і Канади, більше, ніж, скажімо, ми заробляємо тут, в Україні. Але все це, повторюю, ми скидаємо в один загальний котел, із якого розмірено, виважено і завчасно купується все необхідне. Тому що дрони купуються закордоном, більшість того, що ми веземо на фронт, купується закордоном. Треба довго чекати, і тому ми працюємо за, можна назвати це так, волонтерським планом, коли увесь час формуються замовлення, і вони постійно прибувають і прибувають. Щоб не було пауз між допомогою.

— Якщо говорити особисто про вас, то найстрашніший день війни — це 24.02 2022, чи, можливо, день, коли прийшла звістка, що загинув ваш друг і колега Гліб Бабіч, з яким ви написали багато пісень для репертуару «козаків»? Чи, можливо, момент, коли вам прийшла та сама смс-ка від Маланки із Чернігова? Ось, для вас особисто, що було найстрашнішим?

— Ви назвали саме ці три дні, які були не те щоб найстрашніші, але вони були емоційно іншими — так можу сформулювати. Мене важко налякати, я багато чого бачив, тому що з перших днів війни був у патрульній поліції. І саме ці три місяці, поки війна тривала в Київській, Житомирській, Чернігівській областях, ми займалися евакуацією, довозом зброї, багатьма речами, які показали мені цю війну із середини. Тому мене важко здивувати і важко налякати, але думаю, що найемоційнішим стало саме те відео прильоту «Іскандера» по драмтеатру в Чернігові, де повторюю, моя донька отримала осколкові поранення, а хвиля відкинула її у двері будинку. Це було страшно, бо я був безпомічний!

Звісно, загибель Гліба Бабіча — це був шок! Ця звістка застала нас у Гданську саме на черговому благодійному концерті. Мені подзвонив Юра Бірюков і сказав: «Іване, Гліба більше немає. Він загинув». Я годину плакав. Я рідко плачу взагалі. Навіть не пам'ятаю, коли я востаннє плакав. А тоді я годину не міг вийти на сцену, годину не міг прийти до тями, бо це була дуже глибока травма...

Ну, а звістка про війну для мене не була дивиною. І не була такою, що називається, мов грім із неба. Я знав, що рано чи пізно це почнеться. І на відміну від інших, «до шашликів» не готувався. А тому, ми діяли по правилах: евакуювали усіх наших рідних, «козаки» почали волонтерити в одному із найбільших волонтерських штабів. Я особисто займався тією роботою, яку виконувала патрульна поліція в Київській області...

«Сьогодні культура має йти до людей». Фото: фейсбук гурту

«Концерти „KOZAK SYSTEM" — це нова знахідка в історії української культури»

— До теми війни ми ще повернемося. Але хотілося б ще все ж таки про творчість трішки поговорити. Перш за все — із цих понад 200 концертів, емоційно який запам'ятався найбільше? Чи, можливо, згадуються якісь моменти на сцені, коли ви комунікували з аудиторією?

— Концерти «*KOZAK SYSTEM*» — це якраз нова знахідка в історії української культури. Ви маєте розуміти, що, по-перше, організація будь-яких масових акцій є небезпечною і багато хто із військових комендантів того чи іншого містечка забороняє це робити.

Ми із «*KOZAK SYSTEM*» довели свою адекватність, уміння реагувати в тій чи іншій ситуації згідно з правилами. І ми, не скажу, що єдині, але на початку війни були практично єдині, хто придумав формат вуличних зустрічей. Чому? Ну, по-перше, ви розумієте, що людей на вулиці й так багато. На вулиці немає кордонів, немає бар'єрів. Люди сьогодні всі налякані, і вони не живуть звичним життям, це я маю на увазі перші дні війни. Бо зараз дещо міняється, і у тих містах, де війни немає, вони вже практично повернулися до звичного темпу. І це і добре, і погано.

Але у перші дні війни всім було страшно. А нам — ні. І ми хотіли йти до людей для того щоб вони розуміли: дивіться, якщо нам не страшно, то й вам не має бути страшно! Ви не маєте втікати, ви не маєте відганяти війну, як надокучливу муху, ви маєте себе знайти в цьому русі супротиву і вам стане легше! Легше, в якому розумінні? Ну, по-перше, одного разу скажи собі: «Я помер». Так, це важко звучить! Це страшно звучить! Але якщо ти постійно будеш боятися, то рано чи пізно ти закінчиш у психіатричній клініці. Тому, просто одного разу помри, і з того моменту тобі стане по-іншому.

Якщо говорити про те, що особливо запам'яталося? По-перше, у нас на концертах є деякі такі цікавинки. Ну, наприклад, ми говоримо, що сьогодні українці мають забувати все російське, все імперське.

Якщо ми скидаємо пам'ятники Пушкіну і Лермонтову, тоді навіщо українцям знати, де знаходиться Лукомор'я? І що робив цей «кот учьоний» у цьому Лукомор'ї? Навіщо воно мені? Але, натомість, ти маєш заповнювати глечик свіжою українською водою. А ми маємо певні недоліки в цьому. Ну, давайте зупинимо зараз людину на вулиці і попросимо, щоб вона напам'ять прочитала будь-який український вірш — від Шевченка до Жадана. Напам'ять. І з цим будуть проблеми! То ми спеціально так підтрунюємо людей на концертах, що вони виходять на сцену і говорять — «Я знаю!» Як правило, виходять діти. Бували ситуації, коли приміром хлопець, йому років одинадцять, а він читав поему Шевченка «Гайдамаки». І читав від початку й до кінця! Або виходять бабусі і читають вірші.

Плюс на кожному концерті ми дозволяємо музикантам-початківцям вийти на сцену і разом із нами заспівати або заграти якусь із наших пісень. Тому виходили і скрипалі, і гітаристи, і на дарбуці грали. Буквально недавно у Харкові вийшов хлопчик, який став переможцем конкурсу молодих барабанщиків — він грав на дарбуці, і це було дуже зворушливо.

Або, наприклад, у Вендичанах Вінницької області підійшла дівчинка. Їй, думаю, десь років дев'ять, її батько воює. І вона взяла мікрофон і сказала таку промову, настільки щиру, душевну, щемку, по-дитячому наївну, але таку чесну, що ця промова у соцмережах набрала більше 10 мільйонів переглядів. Бо вона зрезонувала із настроями українців. Сьогодні в усіх українців в душі коїться щось подібне, як у цієї дівчинки.

І от ці наші акції стали народними. І в багатьох анонсах, будь-яких наших акцій, нас так і називають: «Народний гурт «*KOZAK SYSTEM*». Бо, повторюю, якщо до війни культура гралася у шоу-бізнес, то сьогодні ніякого шоу-бізнесу бути не може в принципі! Сьогодні культура має йти до людей. Люди повинні бути із людьми! У якій формі — придумайте самі. А наша форма, вона й унікальна тим, що маловитратна із погляду апаратури: ми граємо акустично, тому ми можемо грати у будь-яких польових умовах. Власне, ці польові умови у нас кожного разу, коли ми їдемо в «разпалаги» *(сленгова назва місць базування воїнів, — ред.)* до воїнів...

Адже будь-які концерти, які ми граємо в обласних центрах, ми намагаємося використати для того, щоб відразу по завершенню поїхати ще із концертами до тієї чи іншої «розпалаги», яка знаходиться поряд.

З Глібом Бабічем. Фото: фейсбук Гліба Бабіча

— Близько десятка пісень, написаних за час війни, пов'язані так чи інакше із війною. Є бажання, можливо, об'єднати їх в окремий альбом? І яка доля альбому *«Earth, wind and fire»*?

— Є бажання! А доля альбому «*Earth, wind and fire*» — уже в минулому *(сміється — ред.)* А туди ми не заглядаємо. Ми дивимося виключно у майбутнє! І, бажано, у сьогоднішній день. Планувати щось під час війни достатньо зухвало. Та й, думаю, що не варто. Що стосується того, щоб об'єднати в один альбом пісні, які написані під час війни, то, можливо, ми так і зробимо. Сьогодні темп життя неймовірно швидкий, він набагато швидший, ніж був до війни. Якою буде наступна пісня — ми не знаємо. Всі пісні, написані під час війни, виникли з огляду на те, що ми були присутні в тій чи іншій життєвій ситуації.

Ну, наприклад, візьмемо пісню «Бачиш — їб*ш». Про існування «Борсука», на жаль, ми не знали до початку війни. Хоча, як вже потім з'ясувалося, ми були побіжно знайомі — він приходив на один із наших концертів, до нас в гримерку. І його знайомив з нами інший легендарний абсолютно воїн Василь Зубан. На той момент «Зубанич» був командиром 10-ї штурмової бригади, а «Борсук» комбатом 503-го батальйону морської піхоти. Вони були у нас на концерті у гримерці. А коли вже у час війни я приїхав в Миколаїв до нашої патрульної поліції, яка воювала у складі бойового спецпідрозділу «Хижак» (він до речі, і зараз воює), я привіз їм якісь там дрони. І мені хтось із хлопців запропонував познайомитися із Вадимом «Борсуком» *(Вадимом Сухаревським, — ред.)*. Прийшов до нього в штаб, і він мені каже: «Іване, ти що не пам'ятаєш, як ми з тобою у гримерці шампанське пили?» А я кажу: «Так це ти „Борсук"? Ой, ну вибач!» До слова, просто зайдіть у Вікіпедію і почитайте, хто такий «Борсук», комбриг 59-ї бригади.

Так ось, це славнозвісне гасло «Борсука» — «Бачиш-їб*ш!», воно вже стало крилатим. І не тільки в Збройних Силах України, а й в побуті українців. «Бачиш-їб*ш» стало основою і для нашої пісні! А пізніше ми почали їздити частіше у 59-ту бригаду. Не скажу, що ми були з ними на бойових виходах, тому що це буде зухвало, але все те, що ми відзняли в кадрах, які увійшли до кліпу цієї пісні, це абсолютно реальні події і абсолютно реальні постріли!

Бо, по-перше, ми економили снаряди, адже «Борсук» не дозволяв стріляти, що називається «по горобцях». І тому в кліпі — це були абсолютно реальні постріли із Граду, із Піону, із МТ-ЛБ, із гаубиці Д-30. І коли мене будуть онуки питати: «Діду, а скількох ворогів ти знищив?», я їм скажу так делікатно, як люблять відповідати наші військові: «Недостатньо» *(сміється, — ред.)*. Але все це було абсолютно правдиво! І з того часу 59-та бригада в опіці у «*KOZAK SYSTEM*» і благодійного фонду «МХП-Громаді».

► *Продовження на с.4*

ISSN 2664-4908

Хрещатик

Київ міська газета

Засновник – **Комунальне підприємство Київської міської ради «Київінформ».**

В.о. директора – **Євген ЛОПУШИНСЬКИЙ.**

Газета заснована 21.02.2022 р. Орган, який здійснив державну реєстрацію, Департамент державної реєстрації Міністерства юстиції України, м. Київ.

Серія та номер свідоцтва: КВ 25112-15052ПР

01001, м. Київ-1, вул. Володимирська, 51-а
Телефони для довідок: 298-09-30, 298-09-58.
E-mail: edition.cpci@gmail.com

Видання листується з читачами тільки на сторінках газети. Газета публікує також ті матеріали, в яких думки авторів не збігаються з позицією підприємства. При передруку посилання на «Хрещатик Київ» обов'язкове.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Матеріали зі знаком (Р) друкуються на правах реклами.

Віддруковано: «МЕГА-Поліграф», м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.

Загальний наклад 27000
Замовлення 91270

Передплатний індекс

щотижневого випуску

61308

Продовження, початок на с.1–3

«Нас доля поставила перед фактом: або ми їх, або ми їх!»

— Взагалі є якась пісня, от така особлива, для вас і команди?

— «Українське сонце»! Тому що, вона була написана душею! Ну, ми взагалі намагаємося все писати душею. Автор слів і мелодії — Сергій Соловій, це наш трубач. Якраз під час війни він неймовірно розкрився. Він автор і «Бачиш — їб*ш», і «До Херсону повернулася весна». Але «Українське сонце» вийшла дуже щемною! Сьогодні ми спостерігаємо якийсь абсолютний бум на цю пісню: її підхоплює велика кількість різних аматорських колективів, різних солістів, різних ансамблів. Вона чимось подібна «по клімату» на «Мольфар», який ми написали разом із Глібом Бабічем. Тільки «Мольфар» — він просто такий прям дуже фундаментальний реквієм. А «Українське сонце» — все ж має долю оптимізму. Тому що побудована ця пісня на крилатому виразі Джохара Дудаєва, який колись сказав, що «російська імперія впаде, коли зійде Українське сонце». І от оцей процес сходження українського сонця уже почався.

Ми вже виграли цю війну! Хоча би тільки через те, що український народ витримав. І ми маємо остаточно її виграти — у нас просто вибору немає. Нас доля поставила перед фактом: або ми їх, або ми їх! Третього не дано.

Ми не можемо програти. Чи може програти Росія? Не знаю. І ось ця філософська формула нашого сьогодення, вона має бути доступна кожному українцю. Не мають сьогодні українці чекати. «Вірю в ЗСУ» — мені ця фраза не подобається, в ній багато інфантильного і, найголовніше, в ній є щось відсторонене. Коли ти, як споглядач, віриш в якусь третю силу. Ну, почнемо із того, що в ЗСУ такі ж самі люди, як і ми з тобою. Це ті прості українці, які до початку вторгнення були художниками, музикантами, поетами, спортсменами, вчителями… І вони взяли до рук зброю! Бо треба було захищати країну! І тому «Вірю в ЗСУ» — виглядає інфантильно. ЗСУ — не Боги, ЗСУ — прості люди, яким треба допомагати. Якщо ти сьогодні не в ЗСУ, значить ти маєш допомагати ЗСУ. Ти поруч із ЗСУ! Бо не треба на них молиться, не треба в них вірити, а треба просто підтримувати.

Так само, як і фраза «Герої не вмирають». Я розумію, що це життя одне. І якщо існує десь пекло чи рай, то воно може бути тільки тут. Там… мені не цікаво, що там. Там ми будемо іншими, якщо взагалі будемо. Тому навіщо оце ось самозаспокоєння — «Героїв ми будемо пам'ятати вічно»? По-перше, це не зовсім так. Не обманюйте себе! Ви навряд чи пам'ятаєте, що сьогодні День народження Да Вінчі *(розмова записувалася саме в день народження Дмитра Коцюбайла, 1 листопада, — ред.)* Хоча коли він загинув, усі думали, що пам'ять навічно лишиться в серці та в голові. Ні! Людина — така істота, що вона швидко забуває. І найсерйозніші трагічні ситуації в житті забуваються. Бо життя замилює все це. Тому Героїв треба берегти, Героїв вбивають, а для того, щоб їх не вбивали, то треба багато зброї!

«Польові умови у нас кожного разу, коли ми їдемо в «разпалаги».
Фото: фейсбук Івана Леньо

У книзі війни, про яку вже я згадував, сказано, що героїзм — це, як правило, наслідок чиєїсь помилки, або нестачі засобів. Якщо в тебе мільйон дронів і мільйон снарядів 155-го калібру, то тобі не треба посилати розвідгрупу — ти і так все бачиш. І ти просто засипаєш ворога свинцем. І все. Тобі не потрібен героїзм. Тобі потрібна зброя і її потрібно багато! І саме це ми маємо розуміти. І наша економіка має сьогодні це розуміти. Ми не повинні постійно сподіватися на наших партнерів — вони і так достатньо нам допомагають. Взагалі, війна — це дорого. І знову ж таки, в цій же книжці сказано: «Армія здатна виграти битву, війну здатна виграти економіка».

— Все ж таки повернемося до творчості. Я вважаю, що було б дуже неправильно не спитати про команду. Ясно, що ви фронтмен, який тримає аудиторію. Але ви дуже монолітно, дуже гармонійно виглядаєте колективом на сцені. І, безумовно, кожен із вас заслуговує кілька слів, щоб про нього розповісти. Мені цікаво, наприклад, хто у вас той самий творчий «моторчик», хто можливо чимось розважає, хто дає «чарівного пєндєля», коли там хтось не хоче кудись збиратися…

— «Чарівного пєндєля» даю я *(сміється, — ред.)* А от отакий «моторчик душевний» — це наш барабанщик Сергій Борисенко, який має дуже веселий і хороший характер. Біля нього завжди весело.

Наприклад, Володя Шерстюк, наш басист, він разом із колишнім басистом гурту «ВВ» Олександром Піпою вже давно, у вільний від концертів час, займається виготовленням *FPV*-дронів в одній солідній організації, назвемо її так. І дуже приємно констатувати факт, що його освіта (а освіта у нього, як і в Піпи, — Київський політехнічний інститут, факультет електронної техніки) та знання пригодилися. І вони зараз сидять і складають до купи із різних деталей оті дроникамікадзе, які так неймовірно потрібні на фронті!

У кожного із «козаків» своя ніша, яку ніхто інший не замінить. Наприклад, Юля Парамонова — це наш менеджер, вона родом із Бердянська. Але наскільки вона потужна дівчина! Почнемо із того, що вона реально справляється зі всім, що оточує «*KOZAK SYSTEM*». І вона має справу з чоловічим гуртом, але при цьому дуже гармонійна разом із нами.

— Ваш кум *(Олександр Дем'яненко, гітарист гурту, — ред.)* чим займається?

— Кум не заважає. І ви даремно смієтесь! Це теж дуже важливий фактор, коли ми разом уже більше 20-ти років, то має бути і той, хто нейтралізує всю напругу. Коли на нього дивишся, він — сам спокій. І це теж важливо. Бо я, наприклад, неспокійна людина. Але, коли було б багато таких як я, то це був би не колектив, а збір якихось навіжених придурків. А так кум гармонізує атмосферу.

Сергій Соловій зараз багато експериментує із текстами, із мелодіями. Ми товаришуємо із великою кількістю підрозділів і бригад. І я з ними завжди на зв'язку, мій телефон ніколи не замовкає і ми особисто веземо допомогу та знаємо, що треба купувати тому чи іншому підрозділу. Ти не можеш писати пісні про війну, не знаходячись на війні. І я часто беру Сергія із собою, він все це всотує на передовій. Ми ночуємо у розпалагах, де він оце все чує, бачить. І можна сказати, що в нього зараз дуже потужний творчий злет.

У нас дуже хороша команда насправді! У нас один із найкращих звукорежисерів в Україні, людина із великим досвідом. Це гітарист і композитор гурту «Карпа» й наш одвічний звукорежисер Олег Артим, який з нами пройшов увесь «Крим і Рим», що називається. Ще один технік, будете здивовані, але це тато Сергія Соловія. Технік має бути спокійний, технік має бути виважений, бо скажу ще раз — у нас вистачає в команді «двіжа»! А такий, як батько Сергія, він завжди мовчить, але тихо й надійно зробить свою роботу. Тому уся ця команда достатньо якісно працює!

«Концерти „KOZAK SYSTEM" будуть тривати доти, доки ми будемо живі»

— На березень наступного року запланований ваш великий концерт у Палаці Спорту. Чи це той самий концерт, присвячений десятиліттю гурту, який не вдалося зіграти через початок війни? І якщо так, то хто, враховуючи випробування і перевірку війною, вийде із «козаками» на одну сцену?

— Гарне питання, дякую вам! Якщо по задуму, то це саме той концерт, який не відбувся. Але вже зараз можна говорити, що він точно буде іншим, ніж мав би бути 18 травня 2022 року. Чому? Тому що війна все змінила!

По-перше, я думаю, формат звучання буде іншим. Не думаю, що ми будемо грати із барабанною установкою, із гітарними примочками, із тим звуком, який був до війни. Сьогодні ми дуже гармонійно звучимо акустично. І найголовніше, що ми почали імпровізувати. У нас раніше це все «цементував» метроном, нас на сцені «цементували» плейбеки, нас «цементував» список пісень, які мали йти одна за одною і неможливо було щось змінити. Чому? Тому що до них був підкріплений відеоряд, і все це мало працювати, як одна велика машина.

Сьогодні це все — рівно до навпаки. Ми імпровізуємо, ми не знаємо, якою буде наступна пісня. Я відчуваю людей, я по ситуації орієнтуюся, що ми зіграємо далі. Але, щоб ми не робили, все одно в кінці концерту — три рази на біс. Я не хвалюся. Я просто констатую факт. Суть цього бісу — не в бісі, а суть у цьому «Дякую!», яке звучить після концерту!

Тому що особливістю акцій вуличних є те, що ми граємо три години, інколи навіть три з половиною, а потім ще дві години стоїмо із людьми і розмовляємо, фотографуємося, записуємо відео для тих рідних і близьких, які сьогодні на передовій. І це теж невід'ємна частина тієї акції, тому що люди мають відчувати сьогодні єдність. Оце ось «свій — за свого, брат — за брата», це має бути не просто фраза, воно має дійсно працювати. Тому концерт, який відбудеться у Палаці Спорту, я впевнений, що буде зовсім іншим, ніж планувався.

Хто гратиме з нами із запрошених гостей? Я буду чесним — ті, хто були до війни, ті й зараз. Ніхто не скурвився. От повірте, що увесь список запрошених гостей, які мали виступати 18 травня, це й же й список залишається. Чи будуть вони брати участь, це вже питання персональне. Бо сьогодні війна, і у кожного настільки важкий і насичений графік перебування, що передбачити, хто і де буде — неможливо. Але всі вони зараз показують ті самі результати, що й «*KOZAK SYSTEM*», і це приємно бачити!

— Але когось персонально можете назвати, хто зараз здійснює таку ж гуманітарну місію, як «*KOZAK SYSTEM*»?

— Андрій Хливнюк («Бумбокс»), Слава Вакарчук («Океан Ельзи»), Сергій Танчинець («Без обмежень»), Олег Собчук («Скай»), Валера Харчишин («Друга ріка»), ТНМК, польський гурт «*Enej*», Тарас Чубай, Оксана Муха, Сергій Жадан.

— А є колеги, які стали нерукопожатними, бо поїхали за кордон чи замість благодійних концертів корпоративлять?

— А ми ніколи не були в тому таборі. І до війни і зараз. Той табір, який зараз розбігся і продукує якийсь *bullshit (сленгова назва низькопробного продукту, — ред.)*, то він ніколи не був нашими друзями. А та, проукраїнська частина нашого шоубізнесу, вона і сьогодні продовжує робити те, що робила до війни.

— Одним словом, я думаю, «іншому табору» ви можете адресувати загальновідомі слова із «Маніфесту»?

— Ну, дивіться, я достатньо дорослий уже, щоб так прямолінійно посилати усіх підряд. Намагаюся, при можливості, впливати на тих людей, хто поруч зі мною і змінювати. Наприклад, сьогодні ми заїжджали на цю акцію на бусі і нам довго не відкривали шлагбаум. І помічниця, хороша така дівчина Таня, підійшла і каже: «Зараз я вам допоможу». Набирає по телефону когось із охоронців і говорить щось російською. Вимикає телефон і починає зі мною українською говорити, причому, чудовою українською. Запитую: «А навіщо оце перемикання? Що воно тобі дає? Ти ж розумієш, що це якийсь комплекс меншовартості?» Вона задумалася, і відповідає: «Так, дійсно». Але я це зробив лагідно, душевно, без наїздів. Я просто зробив по-людськи зауваження і воно спрацювало.

Тому, якщо до мене хтось підійде і скаже допоможи — я допоможу. Я ніколи не пошлю. Але якщо раптом є той, кого я в принципі не поважаю, то я не буду підходити, не буду плювати в обличчя. Але і руку я теж не протягну.

— Фінальне питання. У день нашої Перемоги, де буде «KOZAK SYSTEM»? Знову на сцені?

— Перемоги, як явища, яке кожен українець собі усвідомлює або уявляє, наприклад, як перемога у Другій світовій війні з прапором над Рейхстагом, не буде! Для того, щоб виграти війну і поставити жирну крапку, треба знищити російську федерацію. Фактично, треба вбити кожного, хто сьогодні є частиною рф. Це фізично важко. Скажімо так — нам потрібно відвоювати свої території, поставити залізобетонні кордони. Не тільки фізичні, а й ментальні, щоб через інтернет й інші засоби, на які не встановиш паркан, вони не змогли пролізти. Нам не потрібна їхня територія в принципі! У нас із ними ніколи нічого не буде спільного! Тому ця війна буде в різних стадіях і фазах, і буде довгою. І концерти «*KOZAK SYSTEM*» будуть тривати теж доти, доки ми будемо живі.

— Добре, переформулюю — а в день капітуляції чинного російського уряду?

— Якщо буде капітуляція чинного російського уряду, то ми зіграємо концерт на червоній площі!

— Дякую за розмову! За те, що ви робите! Навалюйте далі!

— Дякую!

Євген ЛОПУШИНСЬКИЙ,
«Вечірній Київ»